

Udkigspost. Paa hendes Kommode laa Torbens Orchideer. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre ved dem, kunde ikke faa sig til at sætte dem i Vand og lod dem derfor ligge.

Hun frøs og følte sig utilpas. Ensomheden og det voksende Mørke ængstede hende. Ogsaa det usædvanligt voldsomme Himmelskær over Havet foruroligede hende som et ondt Varsel.

Endelig saae hun Moderen komme op gennem Haven. Ved Synet af hendes langsomme og ligesom vaklende Gang udbrød hun uvilkaarligt:

„Stakkels Mor!“

Saa trak hun sig sky bort fra Vinduet, satte sig tungt ned i en Stol og trykkede Panden mod dens Ryg.

Kunde hun have handlet anderledes? Ikke for sin egen Skyld ... heller ikke for Torben Dihmers, men for sin Mors Skyld ... hun, som holdt tusinde Gange mere af hende, end hun fortjente?

Nej — nu vilde hun ikke tænke mere. Hun var træt, dødtræt af sig selv. Hun ønskede nu blot at sove, sove — synke tilbage til sin tusindaarige Tornerosesøvn uden nogensinde at vækkes mere eller have andre Drømme end de luftige, som Musiken skabte.

Ja, nu skulde hun igen have det godt hos sit Klaver!
